

Arrest

nr. 249 420 van 19 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 11 februari 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 12 oktober 2020 in België een verzoek om internationale bescherming in. Dit resulteerde in een beslissing van 20 november 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), in toepassing van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Verzoeker diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing. Het beroep bij de Raad is gekend in het nr. 255 734.

Op 11 februari 2021 nam de verwerende partij de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : O.

geboortedatum : 20.08.1975

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Nigeria

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Italië, op basis van het Dublinakkoord van 07.11.2020, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 23.12.2020, met een termijn van 10 dagen.

De betrokkene werd op 10.02.2021 gehoord door de politie van de zone Voorkempen. Hij verklaarde dat hij naar België gekomen is om asiel aan te vragen omwille van economische redenen. Hij zou hier willen wonen en werken. De reden waarom hij niet terugkeerde naar Italië is omdat hij er geen financiële steun krijgt voor zijn ziekte. In ditzelfde hoorrecht verklaarde hij dat hij een zware vorm van diabetes heeft en hier veel medicatie voor inneemt. Ook toen hij op 05.01.2021 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken bevraagd werd naar zijn medische problematiek verklaarde hij dat hij maagproblemen heeft en diabeet is en dat hij niets hoort aan zijn rechteroor. Deze problemen vermeldde hij echter niet tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Toen verklaarde hij in goede gezondheid te zijn.

De betrokkene brengt geen stukken aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Ook in zijn administratief dossier zijn geen documenten aanwezig die zijn medische

problematiek staven. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen

wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.11.2020.

In het hoorrecht dd. 05.01.2021 verklaarde hij niet naar Italië te willen terugkeren omdat hij er een negatieve beslissing kreeg op zijn asielaanvraag. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde hij dat hij naar België kwam omdat hij van mensen hoorde dat hij in België zou worden geholpen. Met betrekking tot een overdracht aan Italië gaf

hij aan dat er veel problemen waren in het opvangcentrum en problemen met de politie en dat hij er op straat leefde. Hij gaf aan dat hij in een treinstation moest slapen en moest bedelen om eten. Hij gaf aan dat hij niet werd geaccepteerd in Italië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Italië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. In Italië is hij gekend als R.O., geboren op 20.08.1975.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De betrokkene daagde niet op voor zijn afspraak bij Bureau Dublin op 30.11.2020.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts-, terughrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terughrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 20.11.2020 die hem betekend werd op 23.12.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Op 06.01.2021 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Italië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen."

Verzoeker diende, naast de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ook een vordering horende het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, met het oog op de versnelde behandeling van de hangende schorsing in de zaak nr. 255 734.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde:

2.2.2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Op 11 februari 2021 wordt door de verwerende partij een beslissing genomen met als opschrift “beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat”.

De rechtsgrondslag van deze beslissing is artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond inroept. Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-

posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

2. Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als feitelijke onderbouwing verwijst de gemachtigde naar de eerder genomen beslissing van 20 november 2020, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (de “bijlage 26quater”).

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 12 oktober 2020, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Door de verwerende partij werd evenwel op 23 oktober 2020 een verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Er zou geen antwoord zijn verschaft, waardoor de Italiaanse autoriteiten op 7 november 2020 werden aanzien als de verantwoordelijke lidstaat.

Op 20 november 2020 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Derhalve blijkt dat de niet-uitvoering door verzoeker van de bijlage 26quater van 20 november 2020 binnen de termijn van tien dagen, de feitelijke onderbouwing vormt om te stellen dat verzoeker voldoet aan de vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

Door verzoeker werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de beslissing van 20 november 2020.

Indien deze vordering gegrond zou worden verklaard, dan kan de verwerende partij zich niet meer op deze beslissing baseren als grondslag voor de beslissing tot terugleiding naar de grens (dewelke immers gericht is op de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat).

De bestreden beslissing is in dergelijk geval in strijd met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

De Raad wijst erop dat verzoeker, op dezelfde dag als deze waarop hij de huidige vordering indiende, een verzoek heeft ingediend tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen met het oog op de versnelde behandeling van zijn hangende vordering tot schorsing tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 20 november 2020. Bij arrest nr. 249 419 heeft de Raad de vordering tot schorsing tegen deze beslissing verworpen. Derhalve kan in de huidige stand van het geding niet worden vastgesteld dat het eerste middel ernstig is.

2.2.2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

-SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

-SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

-SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een

democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

2. Verzoeker verbleef in het opvangcentrum van Moeskroen (7700 Moeskroen, Kloosterstraat 39), nadat hij verzocht tot het verkrijgen van materiële hulp aan Fedasil na het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker verhuisde evenwel naar het adres te [...]. De adreswijziging werd op 8 januari 2021 ook meegedeeld aan de verwerende partij, zodat verweerder hierover niet onwetend zou zijn.

Dit adres betreft het appartement van mevrouw L.B.E., geboren op 15 maart 1969 te Paramaribo, van Nederlandse nationaliteit (stuk 2). Zij is op dit adres ingeschreven sinds 10 juli 2018 (stuk 2). Mevrouw L. heeft een duurzaam verblijfsrecht (een E-kaart met een geldigheidsdatum tot 11 januari 2024). Zij is werkzaam als verpleegkundige in België.

Verzoeker en mevrouw L. hebben een duurzame relatie met elkaar en zijn samenwonend te [...]. Verzoeker verwijst hiervoor naar de verklaring van mevrouw L.B.E. (stuk 3), de verklaring van de dochter van mevrouw L.B.E. (stuk 4), verschillende chatlogs (stuk 5) en verschillende foto's (stuk 6) ter staving van hun relatie.

Beide partners zijn samenwonend te [...].

Op 10 februari 2021 werd op vraag van de dienst SEFOR van de verwerende partij door de PZ VOORKEMPEN nazicht verricht op dit adres van verzoeker. Omstreeks 15u35 melden de politiediensten zich aan op dit adres.

Uit het "administratief rapport: illegaal verblijf", opgesteld door de heer J.S. van de politiezone Voorkempen op 10 februari 2021, blijkt dat verzoeker "alook de ingeschreven bewoner van het appartement" (zijn partner: mevrouw L.B.E., stuk 2) op dit moment thuis waren. Zij verleenden de toestemming om het pand te betreden, waarna verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd.

Verzoeker werd overgebracht naar het politiekantoor. Door inspecteur J.S. werden verschillende vragen aan verzoeker gesteld over zijn verblijf in België en de mogelijke terugkeer naar Italië. De antwoorden werden door de inspecteur genoteerd in het "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling". Verzoeker noteerde niet zelf de antwoorden op dit formulier. Dit gesprek verliep in het

Engels. Er was geen tolk aanwezig. Hij vertelde dat hij op het adres verbleef van zijn partner ("de ingeschreven bewoner van het appartement"). Verzoeker bleef nadien aangehouden.

3. Op 11 februari 2021 wordt door de verwerende partij een beslissing genomen met als opschrift "beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat". Deze beslissing wordt op 11 februari 2021 om 10u34 aan verzoeker betekend.

De rechtsgrondslag van deze beslissing is artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing.

Verschillende elementen staan vermeld in de bestreden beslissing dewelke verband houden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing werd echter, zo blijkt uit de beslissing van 11 februari 2021, geen rekening gehouden met de duurzame relatie die verzoeker heeft met mevrouw L.B.E. en met wie hij samenwoont (zie hierboven). Zijn private belangen worden hierdoor geschonden, aangezien hij door de bestreden beslissing zonder verwijl naar de grens wordt teruggeleid. Dit heeft ontegensprekelijk een belangrijke impact (inbreuk) tot gevolg op de private belangen van verzoeker en zijn partner. Er werd daarbij geen belangenafweging uitgevoerd.

In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de medische problemen van verzoeker (maagproblemen, diabetes en gedeeltelijke doofheid), maar er wordt niet nagegaan op welke wijze verzoeker de nodige medische zorgen kan krijgen in Italië. Dit onderzoek is noodzakelijk, temeer omdat verzoeker zelf de middelen ontbeert om te voorzien in zijn opvang (en dus medische kosten). Net hierom verbleef hij in het opvangcentrum van Moeskroen (hetgeen wijst op de nood tot materiële hulp), alvorens hij ging samenwonen met zijn partner. In de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt dergelijk onderzoek ook niet verricht naar de medische zorgen in Italië, terwijl verzoeker eerder aangaf de nodige zorgen te ontberen in Italië (hij sliep o.a. in een treinstation en moest bedelen om eten te krijgen). Verzoeker kan van zijn medische problematiek overigens geen medisch attest meer verkrijgen omdat hij van zijn vrijheid werd beroofd.

Verzoeker betwist ook dat hij zou hebben gesteld dat hij asiel zou hebben aangevraagd "voor economische redenen", zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing, terwijl verweerder zich hierop wel baseert.

4. Er werd om deze redenen geen belangenafweging of individueel onderzoek uitgevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplichting en het redelijkheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel wat volgt:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Zoals dat ook reeds werd gesteld in het arrest **nr. **** inzake het beroep tegen de bijlage 26quater, zijn overdrachten naar lidstaten –zoals deze die wordt beoogd door de thans bestreden beslissing- die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p.8 en 9 "een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd" en "onder "land van doorreis" in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan".) Verzoeker kan zich op het eerste gezicht dus niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat verzoeker, opdat hij zich dienstig op deze bepaling zou kunnen beroepen, in eerste instantie moet aantonen dat hij daadwerkelijk een gezinsleven heeft. De Raad is van oordeel dat dat niet het geval is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 10 februari 2021 – dus een dag vooraleer de bestreden beslissing werd genomen- nog verklaarde geen partner of kinderen te hebben in België. Verzoeker stelt nu wel dat hij de antwoorden niet zelf noteerde op het vragenformulier, dat dat werd gedaan door de inspecteur van politie, dat er geen tolk aanwezig was bij het gehoor en dat het gesprek in het Engels verliep, maar hij toont niet met concrete argumenten aan dat en om welke redenen dit een

ander licht zou werpen op zijn verklaringen of op de manier waarop zij werden genoteerd. Verzoeker heeft ten aanzien van de Belgische overheid te allen tijde aangegeven dat hij de communicatie in het Engels wenste te voeren; zo werd het Dublingehoor ook in de Engelse taal gevoerd. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet de Raad er dan ook van uitgaan dat het formulier hoorrecht, dat door verzoeker werd ondertekend, de correcte weergave bevat van zijn verklaringen. Waar hij nu stelt dat hij verklaarde dat hij verbleef op het adres van zijn partner, blijkt dat noch uit het “administratief rapport : illegaal verblijf” van 10 februari 2021, noch uit het daaraan als bijlage gevoegde formulier hoorrecht van dezelfde datum. Zoals reeds gesteld, verklaarde verzoeker daarentegen duidelijk dat hij geen partner heeft in België.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij, op grond van het loutere feit dat verzoeker op hetzelfde adres woont als mevrouw L.B.E. en in weerwil van zijn eigen verklaringen over het niet hebben van een partner in België, alsnog had moeten motiveren over een vermeend gezinsleven ~~een~~ en terzake een belangenafweging had moeten doen. Het gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres woont als mevrouw L.B.E. kan immers op zich niet leiden tot de vaststelling dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, brengen geen soelaas. Het betreft een paar ongedateerde foto's en een paar screenshots van chatberichten met “my baby” en dan weer met “my bianca”. De foto's zijn een momentopname en vormen geen bewijs van het bestaan van een relatie, de chatberichten met “my baby” en “my bianca” tonen op geen enkele wijze aan dat het gaat om conversaties tussen verzoeker en mevrouw L.B.E., laat staan dat ze het bestaan van een relatie aantonen. De brieven van mevrouw L.B.E. en haar dochter zijn louter verklaringen waarvan de waarachtigheid niet objectief kan worden vastgesteld.

Verzoeker maakt op het eerste gezicht geen beschermenswaardig gezinsleven met mevrouw L.B.E. en haar dochter aannemelijk, en kan zich dus niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft verzoekers vermeende gezondheidsproblemen, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat hij in het kader van zijn Dublinverhoor had verklaard in goede gezondheid te zijn. Daarop werd in de bijlage 26quater het volgende gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert. Het AIDA-rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 112). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de eerder genoemde vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 112-113). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

[...]

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Italië en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.”

In de thans bestreden beslissing wordt in eerste instantie het volgende gesteld:

“De reden waarom hij niet terugkeerde naar Italië is omdat hij er geen financiële steun krijgt voor zijn ziekte. In ditzelfde hoorrecht verklaarde hij dat hij een zware vorm van diabetes heeft en hier veel medicatie voor inneemt. Ook toen hij op 05.01.2021 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken bevraagd werd naar zijn medische problematiek verklaarde hij dat hij maagproblemen heeft en diabeet is en dat hij niets hoort aan zijn rechteroor. Deze problemen vermeldde hij echter niet tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Toen verklaarde hij in goede gezondheid te zijn.

De betrokkene brengt geen stukken aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Ook in zijn administratief dossier zijn geen documenten aanwezig die zijn medische problematiek staven.”

De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker, wil hij een risico op de schending van artikel 3 van het EVRM op grond van zijn gezondheidstoestand aannemelijk maken, hij minstens een begin van bewijs moet voorleggen dat zijn beweringen kan staven. Verzoeker stelt dan wel dat hij daartoe niet in de mogelijkheid is sinds hij wordt vastgehouden, maar hij overtuigt niet. Indien verzoeker daadwerkelijk een zware vorm van diabetes heeft en daarvoor veel medicatie moet nemen, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij daarvan enig bewijs moet kunnen voorleggen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker op dit vlak volledig in gebreke blijft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het onderzoek waarvan blijkt werd gegeven in de bijlage 26quater van 20 november 2020 niet zou volstaan en dat een bijkomend onderzoek naar de vraag of hij in Italië de nodige medische zorgen kan krijgen zich in casu opdringt.

Wat betreft verzoekers stelling dat hij nooit heeft verklaard dat hij asiel zou hebben aangevraagd om economische redenen, is de Raad van oordeel dat het kritiek betreft op een overtollig motief, nu de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming moeten worden onderzocht door de verantwoordelijke lidstaat, en niet in België.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3. Aangezien geen van de aangevoerde middelen ernstig is, volstaat deze vaststelling om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS